

Arrest

nr. 116 198 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. MOONS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse origine afkomstig van het district Paghman van de provincie Kabul, verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met M. (...), de neef van de plaatselijke commandant S. (...). Deze wilde u beroven van een stuk land. Na een aantal discussies werd u door diens lijfwachten in elkaar geslagen. U vroeg hulp aan het districtshoofd, maar deze wilde niets voor u doen. U vreesde voor uw leven en verliet Afghanistan samen met uw zwangere vrouw S. A. (...) (O.V. xxxxxxx). In Griekenland geraakten jullie van elkaar gescheiden. Uw vrouw kwam eerst aan in België op 9 december 2010 waar zij een dag later een asielaanvraag indiende. Het CGVS nam in het dossier van uw vrouw op 10 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht

kon worden gehecht aan haar verklaringen omtrent het grondconflict. Hierop diende uw echtgenote op 15 maart 2012 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Naar aanleiding van haar beroep bij de RvV verklaarde uw echtgenote ter zitting dat u opnieuw gehuwd was en dat u en uw familie haar verstoten hadden. Omwille hiervan was zij ook niet meer welkom bij haar eigen familie. De beslissing van het CGVS werd middels arrest 82314 van 31 mei 2012 vernietigd omdat de Raad het nodig achtte dat deze nieuwe elementen zouden worden onderzocht. Na een gehoor bij de Commissaris-generaal op 10 september 2012 sloot de Commissaris-generaal op 17 januari 2013 het dossier af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er ook aan de nieuwe elementen geen geloof kon worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam in beroep eenzelfde beslissing bij arrest van 4 juni 2013.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis van de vlucht van u en uw echtgenote uit Afghanistan zouden hebben gelegen overtuigen immers geenszins. Zo bleek uw echtgenote in het kader van haar asielverzoek niet in staat gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot de gronden die aanleiding waren tot het conflict tussen S. (...) en uw familie. Uw echtgenote slaagde er tijdens haar gehoor voor het CGVS niet in toelichting te geven over de gronden. Hoewel ze wel wist dat de grond gelegen was in de regio Shamtala, kon ze deze regio niet situeren. Voorts wist uw echtgenote hoe groot het stuk land was noch of u nog andere stukken grond in uw bezit had (CGVS 10/22996, 03/01/2012, p. 13). Ook wanneer haar gevraagd werd wat er op de grond stond kon zij hier geen toelichting bij geven. Ze gaf aan dat nooit te hebben gevraagd had maar ze dacht wel dat de gronden bewerkt werden (CGVS 10/22996, 03/01/2012, p. 13). Volgens uw echtgenote had S. (...) uw grond afgenomen en liet hij u niet toe om er nog op te werken (CGVS 10/22996, 03/01/2012, p. 13). Ook of u eigendomsdocumenten had van de grond kon uw vrouw bevestigen, noch ontkennen (CGVS 10/22996, 03/01/2012, p. 15). Na het gehoor in het kader van uw asielverzoek blijken de verklaringen van uw echtgenote over de grond die aan de basis lang van uw problemen in Afghanistan niet alleen vaag en weinig gedetailleerd maar eveneens tegenstrijdig aan uw beweringen. Zo stelde uw echtgenote evenzeer dat de betwiste gronden de enige bron van inkomsten was van uw familie (CGVS 10/22996, 03/01/2012, p.4) terwijl u aangaf dat de grond niet werd bewerkt (CGVS, p.8) en u aan de kost kwam als arbeider, metselaar en dergelijke. Andere inkomsten zou u niet hebben gehad (CGVS, p.5).

Niet alleen de beweringen van u en uw echtgenote omtrent de grond zijn ongeloofwaardig, ook jullie verklaringen omtrent de problemen die jullie met S. (...) kenden overtuigen niet. Over het begin van de problemen stelde uw vrouw dat u, vanaf dat zij bij u introk, acht maanden voor jullie vertrek, problemen kende (CGVS 10/22996, 03/01/2012, p. 2 en 14). Zelf stelde u dat de problemen pas een maand voor uw vertrek begonnen (CGVS, p. 8). Uw echtgenote beweerde ook dat u zo'n zes of zeven keer werd geslagen sinds jullie huwelijk, telkens als u naar het stuk grond ging (CGVS 10/22996, 03/01/2012, p. 14). Bij een van deze incidenten werd volgens uw vrouw uw arm gebroken (CGVS 10/22996, 03/01/2012, p. 14). Uzelf gaf echter uitdrukkelijk aan dat u slechts één keer werd geslagen (CGVS, p.8). Gevraagd naar de verwondingen die u opliep toen uw door de aanhangers van S. (...) werd geslagen, stelde u geen verwondingen te hebben opgelopen en ontkende u expliciet iets te hebben gebroken (CGVS, p.9).

Over de dood van uw vader en broer verklaarde u dat zij deelnamen aan een manifestatie tegen S. (...) en dat zij daar werd neergeschoten (CGVS, p.3). Volgens uw echtgenote kwamen uw vader en broer echter om toen ze naar de gronden gingen en gevonden werden nadat men hen ging zoeken omdat ze niet terug naar huis keerden (CGVS 10/22996, 03/01/2012, p. 13).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, de kopie van uw taskara en de kopie van uw huwelijksakte zijn enkele een indicatie van uw origine en van het feit dat u gehuwd bent, wat niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door voor gans 2012. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving nauwelijks gewelddadige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Geenszins kan besloten worden dat er in Paghman een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar echtgenote omtrent de vraag of de grond bewerkt werd en zodus een bron van inkomsten vormde voor het gezin van verzoekende partij, omtrent het begin van de problemen met S. en omtrent het aantal keren verzoekende partij werd geslagen door de aanhangers van S. en welke verwondingen zij hierbij opliep, wijst verzoekende partij erop dat zij voorafgaand aan haar gehoor op het Commissariaat-generaal met haar echtgenote heeft kunnen overleggen en haar relaas en haar procedurestukken heeft kunnen lezen. De verschillen met de verklaringen van haar echtgenote zijn zo flagrant dat er niet kan worden aangenomen – gezien haar voorbereiding – dat verzoekende partij dit werkelijk zou gezegd hebben, tenzij zij verkeerde verklaringen van haar echtgenote in alle eerlijkheid wou rechtzetten. Verzoekende partij meent dan ook dat haar verklaringen verkeerd vertaald werden. Minstens is er sprake van een onvolledige weergave.

2.2.3.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan de vertaling van het Dari naar het Nederlands. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. In het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 juli 2013 werd duidelijk aangekruist dat betrokkene de aanwezige tolk begrijpt en werd hem duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat betrokkene niet heeft gedaan. Bovendien duidt verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Verzoekende partij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de vertaling niet van aard om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. Evenmin toont zij aan dat haar verklaringen onvolledig zouden zijn weergegeven. De opmerking dat de tegenstrijdigheden dermate flagrant zijn dat niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij dit zou hebben verklaard, is geenszins van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt immers aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij met dergelijke blote bewering in gebreke blijft.

2.2.4.1. Waar verwerende partij vaststelt dat de echtgenote van verzoekende partij verklaard heeft dat de vader en de broer van verzoekende partij omkwamen toen ze naar de gronden gingen, terwijl verzoekende partij verklaart dat ze werden neergeschoten op een manifestatie tegen S., stelt verzoekende partij dat het kan zijn dat haar echtgenote niet wist van de manifestatie omdat vrouwen in Afghanistan niet bij de politiek betrokken worden.

2.2.4.2. Het argument van verzoekende partij dat vrouwen in Afghanistan niet bij de politiek betrokken worden volstaat geenszins om te vergoelijken dat zij daarom niet op de hoogte zou zijn van de wijze waarop de vader en de broer van verzoekende partij overleden zijn en zij verkeerdelijk zou verklaren dat

zij omkwamen toen zij naar de gronden gingen. Het betreft immers niet louter een politieke aangelegenheid waarvan de echtgenote van verzoekende partij niet op de hoogte is, maar daarentegen de oorzaak van het overlijden van twee familieleden waardoor er kan worden verwacht dat hieromtrent eenduidige verklaringen worden afgelegd. Het is volstrekt onaannemelijk dat de echtgenote van verzoekende partij na het vinden van de lijken totaal onwetende zou zijn gebleven over de omstandigheden van dit overlijden.

2.2.5.1. Verder betoogt verzoekende partij dat slechts enkele tegenstrijdigheden werden weerhouden en ziet zij niet in waarom de gelijklopende verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote niet weerhouden werden.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Daarenboven dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). *In casu* werd door verwerende partij terecht geoordeeld dat de talrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar echtgenote omtrent een aantal essentiële elementen van het asielrelaas – met name aangaande de gronden die de aanleiding vormden van het conflict tussen S. en de familie van verzoekende partij, aangaande de concrete problemen die zij kenden met S. en aangaande de dood van de vader en de broer van verzoekende partij – verhinderen enig geloof te hechten aan het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.6.1. Verzoekende partij vindt het ten slotte onredelijk dat aan de verklaringen van haar echtgenote een dermate groot belang wordt gehecht. Vrouwen worden in Afghanistan immers buiten alles gehouden en hebben in het beste geval een zeer geringe opleiding genoten. Aan dit laatste wordt in de bestreden beslissing geen enkele aandacht besteed.

2.2.6.2. De Raad merkt evenwel op dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan.

Het argument dat vrouwen in Afghanistan buiten alles worden gehouden volstaat geenszins om de verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote te verklaren. Immers werden een aantal flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld betreffende elementen waarvan verwacht kan worden dat de echtgenote van verzoekende partij, zelfs indien verzoekende partij niet alles aan haar echtgenote verteld zou hebben, ervan op de hoogte is.

Ten eerste zijn er een aantal tegenstrijdigheden aangaande gebeurtenissen waarvan de echtgenote van verzoekende partij zelf getuige was, waardoor men deze tegenstrijdigheden bezwaarlijk kan wijten aan de onwetendheid van de echtgenote aangaande de gekende problemen. Zo doet het afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas dat de echtgenote van verzoekende partij – die verzoekende partij verschillende keren verwond heeft zien thuiskomen (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 3, gehoorverslag echtgenote, p. 12) – stelt dat verzoekende partij reeds acht maanden voor hun vertrek uit Afghanistan problemen kende, terwijl verzoekende partij zelf aangeeft dat de problemen pas een maand voor hun vertrek begonnen. Verder verklaart de echtgenote van verzoekende partij dat *“Soms als hij thuiskwam was hij gewond, had blauwe plekken (...) Hij werd geslagen door hen. Zijn arm werd gebroken en bloedde in zijn mond en neus. Ik huilde en zei dat hij niet meer buiten mocht gaan. (...) Sinds we trouwden en ik naar dat huis verhuisde, werd hij 6-7 keer geslagen.”* (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 3, gehoorverslag echtgenote, p. 12 en 14), terwijl verzoekende partij stelt dat zij slechts één keer werd geslagen waarbij zij geen verwondingen had opgelopen en expliciet ontkent iets te hebben gebroken.

Daarnaast werd door de echtgenote van verzoekende partij verklaard dat verzoekende partij haar de problemen met S. uitgelegd had toen zij omwille van deze problemen dienden te vluchten (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 3, gehoorverslag echtgenote, p. 12). Zo zou verzoekende partij haar ook hebben verteld dat haar vader en haar broer werden gedood toen zij naar het land gingen: *“Mijn man heeft alles onderweg verteld. Hij zei dat zijn vader en broer naar het land gingen. Ze werden*

gedood. Ze kwamen niet meer thuis waardoor de familie ging zoeken. Ze hebben hun lichamen gevonden toen” (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 3, gehoorverslag echtgenote, p. 13). De opmerking van verzoekende partij dat vrouwen in Afghanistan buiten alles worden gehouden volstaat dan ook evenmin om de tegenstrijdigheid betreffende de manier waarop de vader en de broer van verzoekende partij zijn overleden te verklaren dan wel te weerleggen.

Daar de echtgenote van verzoekende partij beweert dat zij bij hun vlucht wel degelijk door verzoekende partij werd ingelicht aangaande de problemen, is het ten slotte onaannemelijk dat verzoekende partij en haar echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen aangaande de betwiste gronden, zeker gezien deze aan de oorzaak lagen van de problemen waardoor zij dienden te vluchten.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij stelt desbetreffend dat uit de vaststelling dat het in de provincie Kabul niet zo gevaarlijk is als in andere delen van Afghanistan, geenszins kan besloten worden dat de situatie er veilig zou zijn. Verder wijst verzoekende partij erop dat voor heel Afghanistan een negatief reisadvies wordt gegeven door Buitenlandse Zaken.

De Raad oordeelt echter dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Paghman in de provincie Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en er dientengevolge een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoekende partij kan worden aangenomen.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing: Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan: Beschrijving van het conflict*” van 22 maart 2013 (administratief dossier, stuk 12, deel 2) en de “*Subject Related Briefing: Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan: Regionale Analyse*” van 21 maart 2013 (administratief dossier, stuk 12, deel 1), blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie heeft plaatsgevonden en dat deze tendens zich doorzette voor heel 2012. In 2012 is het aantal AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gegaan in vergelijking met 2011. Het totaal aantal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Buiten Kabul-stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Voor het district Paghman werd er in de periode van verslaggeving slechts één gewelddadig incident gemeld. In augustus miste een RCIED (Remote Controlled IED) in Paghman zijn doel (een wagen met personeel van het ministerie van defensie) en raakte een bus waarbij acht mensen omkwamen, waaronder toevallig één soldaat. Uit de Cedoca-rapporten blijkt derhalve dat het geweld een sterk gericht karakter vertoont, waarbij aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit eerder uitzonderlijk zijn. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat een negatief reisadvies wordt gegeven door Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies ten aanzien van toeristen die niet de Afghaanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals

verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen "reëel" risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan dat ze bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT